

dette Misforhold gennem en særlig Forsikring, f. Eks. i Forbindelse med Sygekasserne, idet vi dog bestemt maa fastholde, at dette maa ske paa en saadan Maade, at den enkeltes Ansvarlighed ikke svækkes, og saaledes, at der ikke unødigt paaføres Samfundet Udgifter, som den enkelte — navnlig med de nuværende høje Lønninger — rettelig kan afholde selv.

Derimod maa vi paa det bestemteste modsætte os, at de nu foreslaaede Bestemmelser om en Statsunderstøttelse lovfæstes. Vi kan ikke se andet, end at denne Form for social Forsorg altid er uheldig og kun bør anvendes i Tilfælde, hvor Forsikring eller lignende ikke kan bringes til Anvendelse.

ad § 6.

Giver ikke Anledning til særlige Bemærkninger.

ad § 7.

Som anført maa vi modsætte os Anvendelsen af Understøttelsesprincippet paa det foreliggende Forhold og kan saaledes heller ikke anbefale, at den i § 5 foreslaaede Understøttelse ogsaa skal gives til gifte Kvinder, der opfylder de i nærværende Paragraf opstillede Betingelser. Hvis der derimod kan etableres en Forsikring efter de i vore Bemærkninger til § 5 anførte Grundregler, vilde vi finde det rimeligt, om denne Forsikring kom til at staa aaben *for alle Kvinder*, og at man i hvert Fald ikke holder kvindeligt Tjenesteyende — for hvem de økonomiske Vanskeligheder vel i særlig Grad gør sig gældende — udenfor.

De i Lovforslaget foreslaaede Regler tager i Virkeligheden — i god Overensstemmelse med megen anden social Lovgivning — Sigte paa at skabe en privilegeret Stilling for den egentlige Arbejdsklasse, uden at der kan anføres anden Grund herfor, end at en Udvidelse af Loven i alt for høj Grad vil vise dens Urimelighed. For en objektiv Betragtning vil det nemlig være svært at fastholde, at Fabrikarbejderskerne i Almindelighed har Krav paa en særlig Hjælp, naar de maa forlade deres Arbejde, medens det samme ikke skulde gælde for en Husmoder i et Arbejder- eller Middelstandshjem, der paa Grund af samme Forhold maa opgive sit daglige Arbejde. Fører man imidlertid denne Tanke videre, saaledes at en Ligestilling ogsaa skulde omfatte Forbudet mod at arbejde, ser man, hvor meningsløse de foreslaaede Bestemmelser egentlig er. Ingen vil vist nemlig kunne tænke sig at indføre et almindeligt Forbud for en Husmoder mod at passe sit Hjem i 6 Uger efter Nedkomsten eller indføre Regler om, at hun uden videre kan nedlægge sit Arbejde 6 Uger før Nedkomsten.

I Lovforslaget gaar man da heller ikke saa vidt. Man bliver staaende ved et Forsøg paa at give ogsaa andre Kvinder Adgang til Understøttelsen, men kun hvis de opfylder ganske særlige Betingelser, nemlig at de er gifte, er Medlemmer af en Sygekasse og kan fremlægge Lægeattest for Nødvendigheden af ikke at arbejde.

Derimod indfører man ikke Regler om, at en Husmoder ikke maa arbejde eller skal have Ret til at lade være.

Det ene Arbejde er imidlertid i Reglen ikke værre end det andet, og hvis Forholdene maatte medføre, at en Kvinde i et enkelt Tilfælde behøvede en længere Hviletid, vil det praktiske Liv af sig selv ordne dette. Netop deri, at man i Lovforslaget ikke vil udvide Forbudsbestemmelserne i samme Grad som Understøttelsesreglerne, ligger for os et afgørende Bevis for, at ogsaa de, der har uadbejdet Lovforslaget, maa erkende, at Forbudsbestemmelserne er uden Begrundelse i det praktiske Livs Krav.

ad § 8.

Vi ønsker som nævnt, at det økonomiske Forhold ordnes gennem en Forsikring. Hvis dette sker paa en betryggende Maade, vil Forholdsregler, der som den her foreslaaede altid har Karakteren af en Gave, være overflødige.